

til at ordinere euforiserende stoffer i lighed med bestemmelsen i lægelovens § 5 c, eller retten til at udøve dyrlægepraksis, men hvor dyrlægen da kan udøve andre funktioner af administrativ eller kontrolmæssig art, der forudsætter autorisation som dyrlæge.

Landbrugsministeriet har ved bekendtgørelse nr. 395 af 25. august 1972 om forbud mod antibiotika og kemoterapeutika i kød og slagteaffald fra husdyr samt i mælk og æg og bekendtgørelse nr. 496 af 28. september 1978 om begrænsning i anvendelse af lægemidler til husdyr fastsat bestemmelser, der skal forhindre uønskeligt indhold af lægemidler i fødevarer til mennesker.

I en række tilfælde har det imidlertid vist sig vanskeligt, når der konstateres lægemidler i mælk eller kød, at bevise, hvem der er ansvarlig for det konstaterede indhold af uønskede stoffer. Der er bl. a. tale om situationer, hvor det nok kan bevises, at der har været lægemidler i kød, mælk eller æg, fra den pågældende besætning, men det ikke kan bevises, at ejeren eller brugeren har været vidende herom eller har gjort sig skyldig i uagtsomhed ved at levere dyret, mælken eller æggene. Der kan også være tale om tilfælde, hvor det er en medhjælper, der i den konkrete situation må antages at være skyld i tilblendingen af lægemidlet. Det vil imidlertid typisk være ejeren eller brugeren, der opnår en økonomisk fordel, såfremt indholdet af forbudte lægemidler ikke konstateres. Da det samtidig må anses for nødvendigt at konstaterede overtrædelser af forbudene mod lægemidler i levnedsmidler altid straffes, skønnes det nødvendigt at der skabes hjemmel for, at ejeren eller brugeren kan straffes, uanset om han var vidende om medicinindholdet eller ikke, dvs. objektivt ansvar. Straffen vil være bøde, og der vil ikke blive krævet idømt straf, såfremt den ansvarlige ingen mulighed har haft for at forhindre lovovertrædelsen, f. eks. i force-majeure situationer, eller såfremt den pågældende på grund af bevidstløshed, sindssyge, åndssvaghed eller lignende tilstand ikke har været ansvarlig for driften af ejendommen.

Af forannævnte årsager bør samtidig fastsættes, at der, i det omfang lovgivningen i øvrigt tillader drift af landbrugsejendomme i selskabsform og dyrlægegerning i selskabsform, kan pålægges selskabet ansvar for overtrædelse af bestemmelserne om indhold af medicin i kød, mælk og æg. Bødestrafpen bør imidlertid ikke kunne omsættes til forvandlingsstraf af hæfte i de nævnte situationer.

Som det fremgår af foranstående, vil det være veterinærdirektoratet, der skal autorisere dyrlæger fra andre EF-lande, der ønsker at etablere sig i

Danmark, samt modtage anmeldelser fra dyrlæger, der vil udøve tjenesteydelser her i landet.

I henhold til artikel 14 i direktiv 78/1026 skal enhver medlemsstat give dyrlæger fra de andre medlemsstater oplysning om veterinærlovgivningen i landet og de erhvervsetiske regler, og der kan i den forbindelse oprettes informationskontorer. Det er tanken at denne informationsvirksomhed ligeledes skal henlægges til veterinærdirektoratet, dog for så vidt angår oplysning om de erhvervsetiske regler i samarbejde med Den danske Dyrlægeforening.

De årlige merudgifter ved autorisation af dyrlæger og modtagelse af anmeldelser om udøvelse af tjenesteydelser, samt ved udarbejdelse og udsendelse af informationsmateriale forventes ikke at overstige 100.000 kr. Der påregnes ikke ansat yderligere heltidsansat personale. Forslaget påregnes ikke at medføre øgede udgifter for andre offentlige myndigheder eller erhvervslivet.

Der er indhentet udtalelser over lovforslaget fra Landbrugsrådet, De samvirkende danske Landboforeninger, Danske Husmandsforeninger, Den danske Dyrlægeforening, Det veterinære Sundhedsråd, Veterinærdirektoratet, Miljøministeriet og Undervisningsministeriet, der har kunnet tiltræde principperne i lovforslaget.

Bemærkninger til de enkelte

ændringsforslag

Til § 1

Til nr. 1

Bestemmelsen i § 4, stk. 2, ændres, således at der ikke kræves autorisation for en dyrlæge fra et andet EF-land, der alene udfører en tjenesteydelse her i landet. Der kræves imidlertid normalt anmeldelse til veterinærdirektoratet, forinden tjenesteydelsen udføres.

Ændringen af § 4, stk. 3, skyldes ønsket om at præcisere, at veterinærstuderende på nærmere fastsatte betingelser midlertidigt kan bistå ved kødkontrollen og eventuelt på et senere tidspunkt midlertidigt bistå de praktiserende dyrlæger.

Til nr. 2

Bestemmelserne i stk. 1-3 medfører ingen større ændring i forhold til de gældende regler, dog kan autorisationen for personer, der har taget veterinærksamen i udlandet gøres tidsbegrænset, eller der kan fastsættes begrænsninger i autorisationen.

For så vidt angår dyrlæger fra de øvrige EF-lande, er det hensigten med hjemmel i stk. 4 at